

Г А Р Ю

Който рече да мине Балкана, все ще спре да почине на горното ханче. Горното ханче е малко. Има само две стаи, съ по три одъра. Стои си ханчето покрай пжтя и съ варосанитъ си стени кани гости. Жива душа нѣма около ханчето. Погледнешъ ли нагоре — ей го хии—върха, двестестриста разкрача далече. А като превалишъ върха —слизашъ къмъ Тракия. Надолу пѣкъ страшния

пжтъ вие, на завои на завои, къмъ равното дунавско поле. Отсамъ и оттаткъ ханчето — две полянки, колкото два голѣми хармана, а задъ полянкитъ—гора. Гжста, едра букова гора. Съ часове да вървишъ — не можешъ я извървѣ.

Ханчето го държи чичо Никола. Той посрѣща и изпраща пжтницитъ-гости. Веселъ, разговорчивъ и гостоприемеиъ е чичо Никола. Не минава день, да не го благослови нѣкой закѣснѣлъ пжтникъ:

— Да живѣешъ сто години, чичо Никола. Стопли ме, нахрани ме, отпочинахъ си. Кжде щѣхъ да се дѣна въ тази тъмна нощъ изъ Балкана!

Щѣше да завали снѣгъ. Чичо Никола нарѣшка огъня на камината, плесна ржце и се озърна:

— Гарьо! — викна той. — Кжде си?

На прага се подаде Гарю, осемгодишниятъ синъ на чича Никола. Той носѣше цепени дърва. Тръсна ги на земята, отупа си ржцетъ и каза:

— На Орлово гнѣздо падна мъгла и слиза надолу. Много е студено навънъ.

Гарю прострѣ ржце къмъ огъня, сгрѣ се и бързишкомъ излѣзе.